



**Hakim
Bey**



LAZ:

**laikinoji autonominė zona
ontologinė anarchija, poetinis terorizmas**

**Hakim
Bey**

LAZ:
laikinoji autonominė zona
ontologinė anarchija, poetinis terorizmas

Hakim
Bey

LAZ:
laikinoji autonominė zona
ontologinė anarchija, poetinis terorizmas

Iš anglų k. vertė Kasparas Pocius



Versta iš
Hakim Bey,
**T.A.Z.: The Temporary Autonomous Zone,
Ontological Anarchy, Poetic Terrorism,**
Autonomedia, 2003

Hakim Bey

**Laikinoji autonominė zona.
Ontologinė anarchija, poetinis terorizmas**

Iš anglų kalbos vertė Kasparas Pocius
Redaktorė Lolita Petrašiūnaitė
Dizainerė Marija Mlinkauskaitė

Išleido leidykla *kitos knygos*
kitosknygos.lt

Spausdino AB „Spauda“
spauda.com

Tiražas 800 egz.

©*kitos knygos*, 2017

Knyga gali būti laisvai kopijuojama ir
cituojama, bet autorius ir leidėjai norėtų
būti informuoti info@kitosknygos.lt
arba Autonomedia
P. O. Box 568
Williamsburgh Station
Brooklyn, NY 11211-0568

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno
Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-427-273-8
ISBN 978-609-427-272-1 (el. knyga)

Turinys

PADĖKOS | 9

ANTROJO LEIDIMO PRATARMĖ | 11

**I dalis. CHAOSAS: ONTOLOGINIO ANARCHIZMO
SIENLAIKRAŠTIS | 19**

1. CHAOSAS | 21

2. POETINIS TERORIZMAS | 24

3. *AMOUR FOU* | 27

4. LAUKINIAI VAIKAI | 30

5. PAGONYBĖ | 33

6. MENINIS SABOTAŽAS | 36

7. ASASINAI | 38

8. PIROTECHNIKA | 41

9. CHAOSO MITAI | 44

10. PORNOGRAFIJA | 48

11. NUSIKALTIMAS | 52

12. KERĖJIMAS | 54

13. REKLAMA | 57

**II dalis. ONTOLOGINIO ANARCHIZMO
ASOCIACIJOS KOMUNIKATAI | 61**

1. KOMUNIKATAS #1. 1986, pavasaris | 63
 - 1.1 Devizai & požeminių perėjų grafičių šūkiai & kitiems tikslams | 63
 - 1.2 Keletas poetinio terorizmo idėjų, dar liūdnei džiūstančių „konceptualiojo meno“ karalystėje | 64
2. KOMUNIKATAS #2. Kallikakų memorialinis bolo & chaoso ašramas: pasiūlymas | 67
3. KOMUNIKATAS #3. Heimarketo numeris | 71
4. KOMUNIKATAS #4. Pasaulio pabaiga | 73
5. KOMUNIKATAS #5. „Intelektualinis sadomazochizmas yra aštuntojo dešimtmečio fašizmas – avangardas éda šūdą ir yra tuo patenkintas“ | 76
6. KOMUNIKATAS #6 | 81
 - 6.1 Saloninė apokalipsė: „Slaptasis teatras“ | 81
 - 6.2 Žudynės – karas – badas – godulys | 83
7. KOMUNIKATAS #7. Sielos paleolitiškumas & aukštosios technologijos: nuomonių laikraštis | 87
8. KOMUNIKATAS #8. Chaoso teorija & branduolinė šeima | 92

9. KOMUNIKATAS #9. Demaskavimas už dvigubus pinigus | 94
 - 9.1 K-ščionybė | 94
 - 9.2 Abortininkai ir antiabortininkai | 95
10. KOMUNIKATAS #10. Plenarinės sesijos klausimai, nauji įžeidinėjimai – tikimasi apsivalymo | 97
11. KOMUNIKATAS #11. Specialus šventinio laikotarpio leidinys-tirada: „Turn off the Lite!“ | 101
12. SPECIALUS HELOVINO KOMUNIKATAS. Juodoji magija kaip revoliuciniai veiksmai | 106
13. SPECIALUS KOMUNIKATAS. OAA skelbia Chaoso judėjimo valymą | 111
14. POSTANARCHISTINĖ ANARCHIJA | 114
15. JUODOJI KARŪNA & JUODOJI ROŽĖ. Anarchinis monarchizmas & anarchinis misticizmas | 119
16. INSTRUKCIJOS KALI JUGAI | 129
17. PRIEŠ MIRTIES REPRODUKCIJĄ | 134
18. SKAMBUS SIURREALIZMO PASMERKIMAS | 138
19. KEISTŲ RELIGIJŲ KONGRESUI | 141
20. TUŠČIAVIDURĖ ŽEMĖ | 146
21. NIETZSCHE & DERVIŠAI | 150
22. REZOLIUCIJA DEŠIMTAJAM DEŠIMTMEČIUI: BOIKOTUOKITE MENTŲ KULTŪRĄ!!! | 154

III dalis. LAIKINOJI AUTONOMINĖ ZONA | 163

1. PIRATINĖS UTOPIJOS | 165
 2. REVOLIUCIJOS LAUKIMAS | 168
 3. KASDIENIO GYVENIMO PSICHOPATOLOGIJA | 172
 4. INTERNETAS IR TINKLAS | 180
 5. IŠĖJĘ Į KROATANĄ | 190
 6. MUZIKA KAIP ORGANIZACINIS PRINCIPAS | 200
 7. VALIOS GALIA IŠNYKTI | 205
 8. ŽIURKIŲ URVAI INFORMACIJOS BABILONE | 211
- A PRIEDAS. Betikslės klajonės:
Zhuangzi chaoso lingvistika | 214
- B PRIEDAS. Taikomasis hedonizmas | 226
- C PRIEDAS. Geriausios citatos | 228
Pirato tirada | 229
Kviestiniai pietūs | 231

PADĖKOS



Knygą „Chaosas: ontologinio anarchizmo puslapiai“ 1985 metais pirmiausia išspausdino „Grim Reaper Press“ leidykla Vihokene, Naujojo Džersio valstijoje; vėliau knyga perspausdinta „Providence“ leidykloje, Rod Ailande, o šis leidimas piratiniu būdu publikuotas Boulderyje, Kolorado valstijoje. Kitas leidimas buvo publikuotas 1990 metais „Verlag Golem“, „Providence“ ir piratiniu būdu išleistas „We Press“ leidyklos Santa Kruze, Kalifornijoje. „Laikinoji autonominė zona“ („The Temporary Autonomous Zone“) 1990 metais buvo perskaityta Jacko Kerouaco Bekūnės poetikos mokykloje Boulderyje ir WBAI FM radijo stotyje Niujorke.

Ačiū taip pat ir leidiniams, kuriuose buvo išspausdintos kai kurios ištraukos (be abejo, daug iš jų pamiršau, atsiprašau!): „KAOS“ (Londone); „Ganymede“ (Londone); „Pan“ (Amsterdamė); „Popular Reality“; „Exquisite Corpse“ (taip pat „Stiffest of the Corpse“, „City Lights“); „Anarchy“ (Kolumbijoje, MO); „Factsheet Five“; „Dharma Combat“; „OVO“; „City Lights Review“; „Rants and Incendiary Tracts“ („Amok“); „Apocalypse Culture“ (Amok); „Mondo 2000“; „The Sporadical“; „Black Eye“; „Moorish Science Monitor“; „FEH!“; „Fag Rag“; „The Storm!“; „Panic“ (Čikagoje); „Bolo Log“ (Ciuriche); „Anathema“; „Seditious Delicious“; „Minor Problems“ (Londone); „AQUA“; „Prakilpana“.

Taip pat dēkoju ir Jimui Flemingui, Jamesui Koehnlīnē'ui, Sue Annai Harkey, Sharon Gannon, Dave'ui Mandlui, Bobui Blackui, Robertui Antonui Wilsonui, Williamui Burroughsui, „P. M.“, Joeliui Birroco, Adamui Parfrey'ui, Brettui Rutherfordui, Jake'ui Rabinowitzui, Allenui Ginsbergui, Annai Waldman, Frankui Torey'ui, Andrei Codrescu, Dave'ui Crowbarui, Ivanui Stanguī, Nathanieliui Tarnui, Chrisui Funkhau-seriui, Steve'ui Englanderui, Alexui Trotteriui.

1991, kovas

ANTROJO LEIDIMO PRATARMĖ

Jei ši knyga būtų žmogus, ji jau būtų gana suaugusi, kad pati galėtų save perskaityti.

Pirmosios dalies, „Ontologinio anarchizmo sienlaikraščio“, teksto variantai skrajutėmis pradėti platinti 1984 metais, ir nuo tol kur buvę, kur nebuvę pasirodydavo dešimtyse (o gal ir šimtuose) žinių, mėgėjiškų publikacijų ir antologijų. 1985 metais „Sienlaikraštį“ knygos pavidalu Vihokene, Naujojo Džersio valstijoje, išleido „Grim Reaper Press“, o 1991-aisiais Bruklinė įsikūrusi „Autonomea“ jį sujungė su kita skrajučių serija bei ilga esė apie Laikinąją autonominę zoną ir pavadino LAZ. Tuo pačiu metu visa ši medžiaga pasirodė ankstyvajame internete (anarchistiškai susitarus dėl negaliojančių autoriaus teisių – *anticopyright*), su šiuo procesu aš neturiu nieko bendro. Internetas padėjo išplatinti knygą, kuri buvo dar ir spausdinama, ir gana neblogai parduodama. Paskui ji buvo išversta į olandų, vokiečių, prancūzų, portugalų (pasirodė dar vienas variantas, skirtas Brazilijai), ispanų (ir Ispanijai, ir Lotynų Amerikai), japonų, slovėnų, turkų kalbas; greitai ji pasirodys norvegiškai ir kroatiskai; atskiros knygos ištraukos pasirodė ir kitomis kalbomis, įskaitant vengrų ir bengalų.

Turėčiau paminėti tai, kad ši knyga buvo užsipuolama kaip „pavojinga“ ir „bjauri“ – tai darė, pavyzdžiui, Murray’us Bookchinas, ir tai turbūt padėjo parduoti knygą.

LAZ, man atrodo, yra knyga, skirta devintajam dešimtmečiui – keistai romantiškam laikmečiui, erotiškiesniam nei dešimtas, bevardis dešimtmetis, kuriame mes dabar gyvename. Žvelgiant į praeitį mane stebina nepesimistiška šios knygos nuotaika. Kai ji pasirodė, pasaulis greitai pradėjo sparčiai keistis – atėjo vadinamoji „istorijos pabaiga“, – bet LAZ dar matė pasaulį, paženklinatą dialektikos, valdžiusios jį nuo pat mano gimimo: Šaltasis karas, identiškų sistemų – kapitalizmo ir stalinizmo susidūrimo. Pagrindinė „Laikinosios autonominės zonos“ mintis buvo prisidėti prie trokštamo trečiojo kelio, pabėgti nuo dialektikos, sukurti alternatyvą tiek kapitalui, tiek ir ideologijai.

Kai 1989 žlugo SSRS, taip pat patyrė imploziją ir senoji istorinė dialektika, nors to, regis, niekas nepastebėjo maždaug iki 1991 ir pirmojo Persų įlankos karo. 1994-aisiais Čiapas sapatistai pateikė pasauliui naują pasipriešinimo globalizmui politiką, bet išplisti sukilimas nepajėgė: nepasirodė jokie „miesto sapatistai“. Užtat dabar gyvename naujame neoliberalizmo tarpsnyje: hegemoniniame globalizme, arba „Imperium“. Tai duoda signalą, kad visi trys keliai – neutralus Trečiojo Pasaulio socialistų kelias ir kairiųjų atskalūnų, pavyzdžiui, anarchistų hipių/pankų, formuojančių LAZ, kelias, patyrė akivaizdžią nesėkmę. Išties nebėra net „Trečiojo Pasaulio“. Kaipgi gali egzistuoti Trečiasis Pasaulis, jei nėra Antrojo? Turime vieną pasaulį – slogią senų liberalų ir internacionalistų svajonę; vieną pasaulį, kuriame esama atskirties zonos ir viena supergalybė, kuri neprivalo paklusti taisyklėms.

Žinoma, Laikinoji autonominė zona pasirodo ne tik kaip istorinis momentas, bet ir dvasinė sielos būseną ar net egzistencinė sąlyga. Atrodo, žmonėms reikia „aukščiausios“ autonomijos „patirties“, kuria jie dalytųsi susirinkę į grupes –

„laisvos laisvės“, anot Rimbaud, – ne tik vaizduotis ją, bet ir perkelti į realų erdvėlaikį, kad socialumui būtų suteikta vertė ir prasmė. Dabar, mums gyvenant pasaulyje, kuriame (pasak baronienės Margaret Thatcher) „nėra tokio dalyko kaip „vi-suomenė“, LAZ atrodo svarbesnė nei bet kada. Kituose, tolimuose kraštuose viskas gali matytis kitaip, bet žvelgiant iš Bestijos pilvo kartais atrodo, kad LAZ yra paskutinė ir vienintelė priemonė sukurti išorę ar tikrą pasipriešinimo totalybei erdvę.

Žiūrėdamas iš šios perspektyvos manau, kad turbūt mažiausiai naudos teiks knygos skyrius apie internetą. Aš įsivaizdavau, kad internetas papildys LAZ, pasitarnaus jai paskatindamas jos iškilimą. Šiai interneto funkcijai siūliau sąvoką „tinklas“. Kaip juokinga. Žurnalas „Time“ mane pavadino kiber guru ir paaiškino, kad LAZ egzistuoja kibernetinėje. „Tinklas“ tapo oficialia sąvoka, nusakančia interneto komercinę/sekimo funkciją, o 1995 metais tai sąvokai pavyko palaidoti anarchistinį interneto potencialą (jei toks išvis kada nors egzistavo) po reklamos sluoksniu ir komercinių interneto puslapių suktybėmis. Likusieji kairieji dabar bando užgyventi dviasį pasaulį, kur keli tūkstančiai kompiuterio pelės paspaudimų atitinka politinę akciją, o žmonių dalyvavimą pakeičia „virtuali bendruomenė“. Tinklas tapo puikiu globalaus kapitalo atspindžiu: beribiu, triumfuojančiu, greitai pamirštam, estetiškai bankrutavusiu, monokultūriniu, smurtaujančiu – tai atomizuojanti ir izoliuojanti galia, lemianti pažinimo, seksualumo ir visų subtilių jausmų nykimą.

LAZ privalo egzistuoti kvapnioje, apčiuopiamoje, skanioje geografinėje erdvėje (kurios dydis svyruoja nuo, sakykim, dvigulės lovos iki didžiulio miesto), kitu atveju tai – ne daugiau nei planas ar svajonė. Utopinės svajonės yra vertingos

kaip kritikos instrumentai ir euristiniai mechanizmai, bet šio gyvenimo, realaus buvimo, nuotykių, rizikos meilės nepakeisi. Jei paversi medijas gyvenimo centru, gyvensi gyvenimą per tarpininkus, – bet LAZ nori būti arba tiesioginė, arba išvis nebūti.

LAZ santykis su laiku mažiau stabilus nei su erdve. Ji gali būti laikina, bet taip pat galbūt periodiška, tarsi atsikartojanti šventės, atostogų, vasaros stovyklos autonomija. Ji gali tapti netgi „permanentine“ PAZ – nusisekusia komuna ar bohemišku anklavu. Kai kurios PAZ gali būti nelegalios, kaip Amerikos ir Kanados kaimo vietovės, slapčia kontroliuojamos kanių augintojų; kitos gali veikti atviriau: religinės sektos, menų kolonijos, gyvenamųjų priekabų stovėjimo aikštelės, skvotai ir kt. Galima kalbėti netgi apie skirtingus LAZiškumo laipsnius: galų gale, truputis autonomijos yra geriau negu nieko. Šia prasme man įdomios tą patį hobį turinčių žmonių grupės ir senamadiškos broliškos organizacijos.

Dabartinis totalybės vieningumas atrodo esąs velniškai melagingas; jis labiau nei bet kada primena spektaklį, yra daugiau nei simuliuojamas – absoliučiai melagingas. Vieną dieną ir gana greitai tikrai atsiras kokia nors to opozicija. Atsiras naujas judėjimas, pagrįstas tiek solidarumu, tiek įvairove, jis priešinsis kapitalistinės kultūros ir globalinio įvaizdžio vienybei ir atskirčiai. Neįmanoma nuspėti šio judėjimo pavidalo, nes jis tam tikra prasme bus ir postideologinis, ir postreliginis – spontaniškas, visuotinis, pagrįstas patyrimu. Aš įtariu, kad jis bus aistringai žalias ir nukreiptas prieš civilizaciją, turės luditiškos technofobijos bruožų. Jis bus „grynas“ ir labai dvasingas (ne religinis, bet galbūt šamanistinis). Jis bus „socialinis“ ir tvirtai antikapitalistinis. Gali būti, kad jis kils buvusiam vadinamajame ketvirtajame pasaulyje, paskatintas

pasipriešinimo genetiniam imperializmui ir korporaciniam neokolonializmui. Įvairiose vietose jis bus skirtingų pavidalų, vengs didelių konfrontacijų, naudos naują partizaninę pasipriešinimo taktiką ir atvers naujas išlaisvintas erdves ir laiko teritorijas. Kai kurios iš šių teritorijų bus LAZ.

O jei jau svajojame, kodėl nepuoselėjame didelių svajonių? Jei visą šalį ar gamtinį regioną paverstume permanentine autonominė zona? Jei postmodernizmas mums siūlo melancholišką laisvę pasirinkti, pasiganyti praeities griuvėsiuose ir susirinkti mums patikusias šukes, kodėl dar syki nepakasinėjus (siurrealistinė archeologija) ir nepaieškojus sudužusio pasipriešinimo, maišto... netgi revoliucijos liekanų? Ar tos senienos nepasirodytų pavojingos ir dabar? Ar mes galime ištrūkti ar netgi pasipriešinti Galutiniam Aptvėrimui – ir išmokti kurti savą išorę?

2003, Gegužės pirmoji





1 dalis

**Chaosas: ontologinio
anarchizmo
sienlaikraštis**

Dedikuota Ustadui¹ Mahmudui Ali Abd al-Khabirui

•••••

1 Arabiškas „maestro“ atitikmuo. (Čia ir kitur – vert. past.)

CHAOSAS



CHAOSAS NIEKAD NEMIRĖ. Pirmapradis, neišgraužtas luitas, vienišas garbingas monstras, inertiškas & spontaniškas, kuriame daugiau ultravioleto nei kurioje nors mitologijoje (tarsi šešėlis nublunkančioje prieš Babiloną), pirminis neišskirtas būties vienis vis dar romiai spinduliuoja tarsi juodi asasinų vimpelai, atsitiktiniai ir amžinai apsvaigę.

Chaosas yra pirmesnis nei visi tvarkos & entropijos principai, tai – nei dievas, nei magas, jo idiotiški geismai apsupa & apibrėžia kiekvieną įmanomą choreografiją, visus bereikšmius eterius & substancijas: jo kaukės yra jo paties beveidiškumo kristalai, kaip debesys.

Visa gamtoje yra nuostabiai realu, įskaitant sąmoningumą, nėra nieko, dėl ko vertėtų jaudintis. Sutraukti ne vien įstatymo pančiai, jie niekad neegzistavo; demonai niekad nesaugojo žvaigždžių, Imperija niekad neiškilo, Erosas niekad nebuvo užsiželdinęs barzdos.

Ne, klausyk, atsitiko taip: jie tau melavo, pardavinėjo tau gėrio & blogio idėjas, primetė tau nepasitenkinimą kūnu ir gėdą dėl tavųjų chaoso pranašysčių, išradinėjo pasibjaurėjimo tavo molekuline meile žodžius, kerėjo tave neatidumu, varė tau nuobodulį civilizacija ir visomis jos lupikiškėmis emocijomis.

Nėra jokio tapsmo, jokios revoliucijos, jokio tako; tu jau esi savo odos valdovas – tavo nesugriaunama laisvė laukia, kol bus išbaigta – tik kitų mylinčių valdovų; tai – svajonių politika, būtina kaip dangaus žydrynė.

Kad pavyktų išsižadėti visų iliuzinių teisių & abejonių dėl istorijos, reikia legendinio akmens amžiaus ekonomijos – šamanų, o ne kunigų, bardų, o ne lordų, medžiotojų, o ne politikos, paleolitinio tingulio apimtų rinkėjų, švelnių, nors prie žaizdos dėk, apsinuoginančių ženklui ar išsitapančių kūnus it paukščiai, balansuojančių ant grynosios dabarties, belaikio dabar ir visados bangos.

Chaoso agentai meta degančius žvilgsnius į kiekvieną žmogų ir daiktą, galintį aukoti savo padėtį, karštingę *lux et voluptas*. Aš esu pabudęs tik tam, ką myliu ir ko geidžiu iki beprotybės, – visa kita yra apdangstyti baldai, kasdieniai vaistai nuo skausmo, šlamštas smegenims, šliaužiojantis totalitarinių režimų nuobodulys, banali cenzūra & bevertis skausmas.

Chaoso avatarai veikia kaip šnipai, diversantai, *amour fou*² nusikaltėliai, nei pasiaukojantieji, nei savanaudžiai, jie yra lengvai prieinami kaip vaikai, besielgiantys it barbarai, sudirgintų emocijų, išbalansuotų geismų dykūnai, angelai-vilkolokiai, kontempliacijos veidrodžiai, gėliškomis akimis, piratai visais atžvilgiais.

Štai mes – lendantys iš plyšių bažnyčios valstybės mokyklos & fabriko, visų paranojiškų monolitų sienose. Mirtinos nostalgijos atkirsti nuo genties, mes rausiamės ieškodami prarastų žodžių, vaizduotės bombų.

Paskutinis įmanomas žygdarbis, pats apibrėžiantis patį suvokimą, tarsi mus jungiantis auksinis siūlas: neteisėtas šokis

2 Bepročiška meilė. (Pranc.)

teismo rūmų koridoriuose. Jei aš čia tave pabučiuočiau, jie tai pavadintų teroristiniu aktu – taigi pasiimkime į lovas pistoletus ir pažadinkime miestą vidurnakty kaip girti banditai, švęsdami su pasišaudymais, žinutėmis apie chaoso skonį.

POETINIS TERORIZMAS

Antgamtis̄kas ūokis vis̄a par̄a veikian̄īų kompiuterinīų vestibuliuose. Nesankcionuoti išsidirbin̄ėjimai su pirotechnika. Žem̄ės menas, kūriniai ant žem̄ės paviršiaus – tarsi keisti ateivių meno kūriniai, išsibarst̄ę po valstij̄ų parkus. Įsilaužkite į namus, bet, užuot voḡę, palikite poetinio terorizmo objektus. Pagrobkite kokīų nors žmonīų ir padarykite juos laimingus. Atsitiktinai ką nors išsirink̄ę, įtikinkite, kad jie yra paveld̄ę milžiniškus, nenaudingus & nuostabius turtus – tarkim, 5 000 kvadratinių mylių Antarktidoje arba senstel̄ėjusį cirko dramblį, arba našlaīčių prieglaud̄ą Bomb̄ėjuje, arba alchemik̄ų rankraš̄čių kolekcij̄a. V̄ėliau jie suvoks, kad kelias akimirkas tik̄ėjo kažkuo nepaprastu ir galbūt d̄l to pan̄s ieškoti ūiek tiek intensyvesnīų egzistencijos modelīų.

Pritvirtinkite varines atminimo lentas vietose (viešose ir privāciose), kur patyr̄te kažk̄a nepaprasto, tur̄jote daug malonumo suteikusį seksualin̄į nuotykīą etc.

Apsinuoginkite, ir tebūnie tai ženklas.

Suorganizuokite streik̄a savo mokykloje ar darboviet̄je – d̄l to, kad jie nepatenkina j̄s̄ų keliam̄ų tinginiavimo & dvasinio grožio reikalavim̄ų.

Grafīčių menas suteik̄ė ūiek tiek dailumo ūlykš̄čioms požeimin̄ėms per̄ėjoms ir sustingusiems monumentams – PT menas

gali būti kuriamas ir viešose vietose: valdiškų namų išvietėse keverzojami eilėraščiai, parkuose ir restoranuose paliekami nedideli amuletai, atšviestos nuotraukos po stovėjimo aikštelėse stovinčių mašinų priekiniais valytuvais, šūkliai didelėmis raidėmis, kuriais apklijuotos žaidimo aikštelių sienelės, anoniminiai laiškai, siunčiami atsitiktiniams ar pasirinktiems gavėjams (melagingi laiškai), piratinio radijo transliacijos, šlapias cementas...

Publikos reakcija ar estetinis šokas, sukeltas PT, turi būti mažiausiai toks pat stiprus kaip baimės jausmas – galingas pasišlykštėjimas, lytinis susijaudinimas, prietaringa baimė, staugus intuicijos proveržis, dadaistinis nerimas, nesvarbu, ar PT nukreiptas į vieną, ar daug žmonių, nesvarbu, ar jis „pasirašytas“, ar anonimiškas, – jei jis nepakeičia kieno nors (išskyrus menininką) gyvenimo, jis žlunga.

PT yra vaidinamas Žiaurumo teatre, kuriame nėra scenos, eilių su kėdėmis, bilietų & sienų. Kad atsirastų poveikis, PT turi būti kategoriškai atskirtas nuo visų įprastinių meno vartojimo struktūrų (galerijų, leidinių, žiniasklaidos). Net partizaninė situacionistų gatvės meno taktika dabar per daug gerai žinoma ir nebestebina.

Rafinuotas suvedžiojimas ne vien tik siekiant abipusio patitenkinimo, bet ir sąmoningai veikiant nuostabiai sukurta gyvenimą – tai galėtų būti tobulas PT. P. teroristas elgiasi kaip patikimas sukčius, kurio tikslas yra ne pinigai, o POKYČIAI.

Nedarykite PT kitiems menininkams, darykite tai žmonėms, kurie nesuvoks (bent jau kelias akimirkas), kad tai, ką padarėte, yra menas. Venkite atpažįstamų meno kategorijų, politikos, nepulkite aiškintis, nebūkite sentimentalūs; būkite negailestingi, rizikuokite, barbariškai elkitės tik su tuo, kas *turi* būti sudarkyta, padarykite kažką tokio, ką vaikai atsimintų visą

gyvenimą, – tačiau nebūkite spontaniški, jei jūsų dar nepagrobė PT mūza.

Išsipuoškite. Pasinaudokite netikrais vardais. Tapkite legendomis. Geriausias PT yra nukreiptas prieš įstatymą, bet nesileiskite sučiumpami. Menas kaip nusikaltimas; nusikaltimas kaip menas.

AMOUR FOU



Amour fou nėra socialdemokratija, tai nėra dvipartinis parlamentas. Slaptų beprotiškos meilės pasimatymų minutės atveria begalybę prasmių, per daug akivaizdžių, kad būtų galima jas aprašyti proza. Nei šis, nei tas – jos simbolių knyga virpa jūsų rankose.

Savaime suprantama, jai nusišikt ant auklėtojų & policijos, bet ji taipogi tyčiojasi iš išlaisvintojų & ideologų – tai ne koks švarus, gerai apšviestas kambarys. Topologinis šarlatanai jos koridoriuose paskleidė ir parkuose išbarstė pasalūniškai juodai švytintį dekorą su maniakiško raudonumo plėvele.

Kiekvienam iš mūsų priklauso pusė žemėlapių – kaip du renesansiniai karaliai mes apibrėžiame naują kultūrą savo pamerktų kūnų susiliejinimu, skysčių susijungimu – mūsų įsivaizduojamų miestų-valstybių kontūrus sulieja mūsų prakaitas.

Ontologinis anarchizmas niekad nepagrįžo iš paskutinės žūklės. Tol, kol niekas nesiskundžia FTB, CHAOSAS visiškai nesirūpina civilizacijos ateitimi. *Amour fou* veisiasi tik atsitiktiniu būdu – jos pirminis tikslas yra praryti galaktiką. Virsmo sąmokslas.

Šeimoje jos vienintelis rūpestis yra incesto galimybė („Užsiaugink savo!“, „Kiekvienas žmogus – faraonas!“) – o maloniausias skaitytojau, mano atspindys, mano broli/sesė! –

ir vaiko masturbacijoje ji įžvelgia užmaskuotą (it japoniškomis popierinėmis gėlėmis papuoštą) valstybės žlugimo vaizdinį.

Žodžiai priklauso tiems, kurie juos vartoja tol, kol kažkas kitas jų nepasiglemžia. Siurrealistai susiteršę garbę parduodami *amour fou* vaiduokliška abstrakcijos mašinai – pasąmonėje jie siekė valdyti kitus, ir šiuo atžvilgiu sekė de Sadu (kuris norėjo „laisvės“ tik suaugusiems baltaodžiams vyrams išsidirbinėti su moterimis & vaikais).

Amour fou yra prisodrinta savosios estetikos, ji prisipildo iki kraštų kartu su savųjų gestų trajektorijomis, teka angelų laikrodžiais, jai nelemta būti tinkama komisarams & parduotuvių savininkams. Jos ego išgaruoja kintančiame geisme, jos bendruomeninė dvasia nudžiūva apnikus savanau-diškumui.

Amour fou sietina su nepaprastu seksualumu tiek pat, kiek raganavimui būtina neeilinė sąmonė. Anglosaksiškas postprotestantiškas pasaulis kanalizuoja visą slopinamą jausmingumą į reklamą ir susiskaldo į konfliktuojančias bandas: isteriškos davatkos prieš pasileidusius klonus & išsiskyrusius vienišius. AF nenori prisijungti prie kieno nors armijos, nedalyvauja lyčių karuose, jai nuobodi galimybių įsidarbinti lygybė (faktiškai ji atsisako užsidirbti pragyvenimui), ji nesiskundžia, neaiškina, niekad nebalsuoja & nemoka mokesčių.

AF norėtų pamatyti, kaip sulaukiamas ir gimsta kiekvienas benkartas („meilės kūdikis“) – AF mėgsta ryžtą mažinti entropiją – AF patinka būti kibinamai vaikų – AF yra geriau už maldą, geriau už *sinsemilla*³ – kad ir kur eitų, AF nešasi savo

.....

3 Kanapių produktas (isp. „besèklè“), pasižymintis stipriu psichotropiniu poveikiu.

palmes ir mėnulį. AF garbina tropikalizmo⁴, sabotažą, breiką, Leilą & Madžnuna⁵, parako & spermos kvapus.

AF yra visados nelegali, užsimaskavusi arba santuoka, arba skautų būriu – visada pasigėrusi vynu, savo pačios išskyromis ar apsvaigusi nuo savo daugialypių dorybių. Tai – ne jausmų sudirginimas, bet greičiau jų apoteozė, – ne laisvės rezultatas, bet greičiau jos prielaida. *Lux et voluptas*.

.....

- 4 *Tropicalismus, tropikalia* – septintajame dešimtmetyje Brazilijoje suklestėjęs meno stilius.
- 5 „Leila ir Madžnunas“ – klasikinė Vidurio Rytų tautų meilės istorija apie vaikina, kuris išprotėjo, kai merginos tėvas neleidžia jam jos vesti.

LAUKINIAI VAIKAI

Beribis mėnesienos takas gegužės vidurio vidurnakty kažkioj valstybėj prasideda nuo „Aš“, tokio dvimačio, kad vargiai gali būti įtartas kokiomis nors geografinėmis savybėmis – spinduliai tokie įkyriai apčiuopiami, jog turi trauktis į šešėlį, kad mąstytum žodžiais.

Laukiniams vaikams nekyla klausimų dėl *rašymo*. Jie mąsto vaizdais – proza jiems yra dar nesuvirškintas kodas, sustabarėjęs, niekadosis ligi galo nepatikimas, taip pat kaip ir mums.

Jūs galite rašyti *apie* juos, kad kiti jais galėtų sekti, nusimetę sidabrinčius pančius. Arba rašyti jiems, ISTORIJA & SIMBOLĮ paversdami savo paleolitinės atminties gundymo procesu, barbarišku laisvės suvedžiojimu (chaosu, kaip CHAOSAS tai supranta).

Šiai kito pasaulio rūšiai arba „trečiajai lyčiai“, *les enfants sauvages*, įgeidžiai & vaizduotė dar nėra atsiskyre. Nevaldomas ŽAISMAS: vienu ir tuo pačiu metu mūsų mene ir visoje rūšyje rečiausiai pasitaikančio eroso šaltinis.

Aplėbti netvarką kaip neišsenkantį stiliaus šaltinį ir geidulių saugyklą, mūsų susvetimėjusios & okultinės civilizacijos pagrindą, mūsų konspiracinę estetiką, mūsų lunatikuojantį šnipinėjimą – tai yra (pripažinkime) arba kokios nors srities menininko, arba dešimtmečio trylikamečio veiksmas.

Vaikai, kurių nuskaidrinti jausmai vilioja juos prie nuostabaus malonumo, nušviečia kažką kraupaus & nepadoraus pačioje tikrovės prigimtyje: natūralūs ontologiniai anarchistai, chaoso angelai – jų gestai & kūno kvapai išaugina aplink juos antgamtinės džiungles, sukuria mišką, pilną gyvačių, nindzių ginklų, vėžlių, futuristinio šamanizmo, pasibaisėtinos netvarkos, myžalų, vaiduoklių, saulės šviesos, masturbavimo, paukščių lizdų & kiaušinių – piktdžiugiškos agresijos prieš užspaustuosius tų žemų tikslų, tokius bejėgius apreikšti pasauliui destrukciją arba pateikti keistą kūrinį, trapų, bet ir aštrų, galintį raikyti mėnesieną.

Ir štai šie piliečiai, besimurkdantys niekingame bizale, iš tiesų tiki kontroliuoja Laukinių Vaikų lemtį – štai taip tokie ydingi tikėjimai iš atsitiktinumų lipdo substancijas.

Užuot jiems diktavę vieninteliai iš tikrųjų trokštantys pasidalyti šelmiškais likimais su tais laukiniais pabėgėliais arba mažaisiais partizanais, vieninteliai suvokiantys, kad puoselėjimas & pasileidimas nuo grandinės reiškia *tą patį*, – dažniausiai yra menininkai, anarchistai, iškrypėliai, eretikai, atsiskyre nuo bandos (tiek nuo vienas kito, tiek nuo pasaulio), ar sugėbantys susitikti taip, kaip laukiniai vaikai, spoksantys anapus pietų stalo, kol suaugusieji vėpso iš po savo kaukių.

Per jauni „Harley“ britvoms – išmesti iš mokyklų už nepažangumą, breikeriai, vos apsiplunksnavę lėkštų pasmerktų geležinkelio miestelių poetai – milijonas Rimbaud ir Mauglio raketos žiežirbų – menkučiai teroristai, kurių bombos rėžia akį, – jos pagamintos iš daugialypės meilės & brangių populiariosios kultūros duženų – banditėliai pankai, svajojantys apie pradurtas ausis, dvasingi dviratininkai, alavinėse sutemose pikiruojantys Gerovės gatvėmis, kuriose pasitaiko atsitiktinių gėlyčių, – ne sezono metu nuogi besimaudantys čigoniūkščiai, – blizgantys